

ДЕНЬ УСІХ СВЯТИХ

ПРИГАДУЄТЕ свою першу Страхоніч?

Коли ви вперше побачили гелловінське шоу в Морському Аду?

Коли вперше зібралися з друзями та рідними на причалі зимної ночі – огорнуті сіянням покручок – в очікуванні магії?

Може, ви дісталися туди на таткових плечах з карамельним яблуком у одній руці та бенгальським вогником – в іншій? А може, визирали з гніздечка маминого пальта, коли ляльковод за-свічував ліхтар.

Пригадуєте, як вас засліпив промінь химерного світла?

Пам'ятаєте, як дивні запахи лоскотали ваші ніздрі?

А згадуєте, як ви вражено охнули, коли з-під рук фокусника виринули тіні – обриси та фантасмагорії, що плазували, плигали й пританцьовували над вами у димчастому осінньому повітрі?

А ви помітили її?

Узріли краєм ока ту *зайву* тінь – яку не кидали спритні пальці фокусника?

Тінь, яку ніщо не кидало?

Скоцюблена постать, що підстрибувала від темної втіхи на краю ліхтарного променя, ніколи – щойно ви озирались – там, де ви сподівались її побачити, але завжди неподалік – у погоні за тінями, яких вона мордувала й *цупила* одну за одною, поки не закінчилося шоу.

І розвіявся дим.

І зникли всі тіні.

І чути тільки шипіння лампи, скрип причалу та бурління безкрайого моря.

Ну що? *Пригадуєте?*

Ви взагалі колись бачили Жахотіня?

Але що я кажу?

Звісно, що ні!

Ви, мабуть, ніколи навіть не чули про Страхоніч, чи покручки, чи бодай щось із переліченого.

Хіба що ви вже бували в Морському Аду і ставили забагато запитань. Та, я переконаний, навіть тоді ви забули про цю нашу дивацьку традицію, яка припадає на ніч, відому решті світу як Гелловін. Ви, як і більшість людей о цій порі року, мабуть, надто заклопотані різьбленням гарбузів чи роздумами про свій гелловінський костюм, щоб звертати увагу на смішні традиції прибережного містечка. Надто заклопотані фантазіями про гоблінів та примар, щоб якимось перейматися легендою про лихого духа, що насправді може виявитись правдою.

І це нормально.

Для вас.

Та якби ви мешкали в Аду, то дивились би на це по-іншому. Якби залишилися там, коли розїхались усі туристи, а барвисті вивіски змарніли у зимову мряку, то знали б. Ви б надавали ходу на вітряних вулицях, коли дні коротшали, а тіні – довшали. А наприкінці жовтня ви б теж запалювали покручку для захисту.

Про всяк випадок.

На випадок, якщо саме цього року про Страхо-
ніч забудуть і жоден фокусник не засвітить ліх-
таря на причалі, щоб викликати тіні й принести
їх у жертву темряві. Бо, за словами містян, якщо
таке колись трапиться, Жахотінь, глибоко обра-
жений такою зневагою, полюватиме натомість на
тіні живих.

Та я бачу, ви всміхаєтеся.

Досі вважаєте, що Жахотінь – усього лише дур-
ний забобон.

Якась гра світла.

Тільки пам'ятайте: у серці всіх легенд жевріє
іскра правди. І коли згасає день, а ви тікаєте ву-
лицями Морського Аду від тіней, що згущаються
довкола, іскра – хай би якою маленькою не була –
іноді єдине, що вам потрібно.

Якщо ця гра світла не виявиться грою темряви.

СВЯТКОВИЙ СНІДАНОК

ДЕЯКІ СЛОВА просто створені одне для одно-
го, правда? Як-от «магія» та «ліхтар», чи «дивний»
і «тінь», чи «камін» та «казка». Але просто зараз,
у вранішньому світлі й теплі готельної їдальні,
жодне поєднання слів, схоже, не зрівняється з «га-
рячий», «грінка» та «масло».

Я-то знаю. Коли йдеться про сніданок, я, Гер-
берт Лемон, – черговий столу знахідок у готелі
«Гранд Наутілус» – у цьому справжній експерт.
Саме тому я ховаюся за цим велетенським па-
поротником, притиснувшись носом до скляної
перегородки в їдальні, поки кухарі заставляють

сервант повними підносами смакоти, яку я пожадливо поїдаю очима.

Сьогодні особливий день, і переді мною накривають королівський сніданок, від якого лоскоче в ніздрях і тече слинка.

Не вірите? Ну то ходіть, самі уткніться носом і на власні очі побачите купки підсмажених сосисок, стоси смужок бекону та гори хрустких гарячих дерунів. Побачите яйця зі засмаженими білками та жовтками — що готові от-от розтектися — чи просто збовтані до пухкої перченої бездоганності; печериці в медовій глазурі, сушені томати та страшенно гарячі запечені боби; грінки смажені або

гарячі з маслом (так!); кошики пухкої свіжоспеченої випічки з рум'яною скоринкою; вафлі з кленовим сиропом; присипані пудрою пампушки з полуничним джемом від шефа.

А прямо посередині, понад усім цим столовим сріблом, дорогим фарфором, антикварними ножами та виделками, височіє гігантська кришталева чаша, по вінця наповнена святковим розкішним трайфлом* із заварним кремом і прикрашена цукровою вишенькою.

* Багат шаровий десерт з бісквітного тіста чи печива із заварним кремом та фруктами, популярний в британській та інших кухнях. — Прим. пер.

